

9.	P	Marija, mati Cerkve	Otoče	17.30	†† Malko in Petra Potočnik
10.	T	Bogumil, škof			maše v fari ne bo
11.	S	Barnaba, apostol	Dobrava	17.00	pogreb † Julijane Debeljak (pokopava g. Sebastjan Likar)
12.	Č	Eskil, mučenec			maše v fari ne bo
13.	P	Anton Padovanski			maše v fari ne bo
14.	S	Fortunat, škof	Kamna Gorica	17.00	† Bojana Ruparja
15	N	SVETA TROJICA	Dobrava	8.00	za farane
16.	P	Beno, škof	Otoče	17.30	† Stanislava Pogačnika, 7. dan
17.	T	Albert, duhovnik	Kamna Gorica	17.30	†† Tomanove
18.	S	Gvido, opat	Dobrava	17.30	† Julijano Debeljak, 7. dan
19.	Č	SV. REŠNJE TELO IN KRI	Dobrava	17.30	†† Marijo in Jožeta Šolar in Marijo Skok
20.	P	Silverij, papež			maše v fari ne bo
21.	S	<i>VABLJENI NA BREZJE!</i> Alojzij, red.	Brezje Dobrava	10.00 17.00	NARODNO ROMANJE bolnikov, invalidov in starejših za božji blagoslov
22.	N	PRAZNOVANJE TELOVEGA	Kamna Gorica	8.00	za farane procesija

PRIPOROČAM SE ZA MAŠNE NAMENE.

57. SLOVENSKO NARODNO ROMANJE BOLNIKOV, INVALIDOV IN STAREJŠIH NA BREZJE bo v soboto, 21. junija 2025. Somaševanje bo vodil koprski škof msgr. dr. Peter Štumpf. Ob 9.00 se bo na trgu pred cerkvijo po ustaljenem programu začela priprava na mašo z molitvijo rožnega venca in petjem, ob 10.00 pa bo slovesna romarska maša.

Duhovniki bomo med mašo bolnikom na njihovo željo podelili tudi zakrament bolniškega maziljenja, pred in med mašo pa boste lahko prejeli tudi zakrament sprave. Mašo bo neposredno prenašal *Radio Ognjišče*. Na tak način boste z dogajanjem na Brezjah lahko duhovno povezani tudi tisti, ki boste zaradi bolezni ali starosti ostali doma oz. v bolnišnicah. *VABLJENI!*

V TOREK 10. junija SE ODPRAVLJAM NA DOPUST IN SE VRNEM V PETEK 13. junija. V potrebi me lahko pokličete na telefon ali pokličite dekana.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 13. (od 8. 6. do 22. 6. 2025)

SKUPAJ V ČOLNU – Spreobrnjenje odnosov 2

Karizme, poklici in službe za poslanstvo

57. Kristjani so osebno ali v okviru skupnosti poklicani, da rodovitno uporabijo darove, ki jih Duh podeljuje, da bi pričevali in oznanjali evangelij. »Različni so milostni darovi, isti pa je Duh. In različna so služenja, isti pa je Gospod. In različna so dela, isti pa je Bog, ki dela vse v vseh. Vsakemu pa se daje razkritje Duha v korist vseh« (1 Kor 12,4-7). V krščanski skupnosti so vsi krščeni obogateni z darovi, ki jih lahko delijo, vsak v skladu s svojo poklicanostjo in življenjskimi okoliščinami. Različne poklicanosti v Cerkvi so pravzaprav mnogoteri izrazi ene krstne poklicanosti k svetosti in poslanstvu. Raznolikost karizem, ki izvira iz svobode Svetega Duha, je namenjena edinosti Kristusovega cerkvenega telesa in poslanstvu v različnih krajih in kulturah. **Ti darovi niso izključna last tistih, ki jih prejmejo in uresničujejo**, niti ne morejo biti razlog, da bi jih zahtevali zase ali za neko skupino. Tudi z ustrezno poklicno pastoralo so poklicani, da z njimi prispevajo tako k življenju krščanske skupnosti kot k razvoju družbe v njenih mnogoterih razsežnostih.

58. Vsaka krščena oseba odgovarja na zahteve poslanstva v okoliščinah, v katerih živi, in deluje po svojih nagnjenjih in sposobnostih ter tako izraža svobodo Duha, ki podeljuje svoje darove. Zaradi te dinamike v Duhu lahko Božje ljudstvo z zaznavanjem stvarnosti, v kateri živi, odkriva nova področja prizadevanja in nove načine izpolnjevanja svojega poslanstva. Kristjane, ki v različnih vlogah – tako v družini in drugih življenjskih stanovih, na delavnem mestu in v poklicih, v civilni ali politični, družbeni ali ekološki zavzetosti, pri razvijanju kulture, ki jo navdihuje evangelij, kot pri evangelizaciji kulture digitalnega okolja – hodijo po poteh sveta in v svojih življenjskih okoljih oznanjajo evangelij, s svojimi darovi podpira Sveti Duh.

59. Ti kristjani prosijo Cerkev, naj jih ne pusti samih, marveč naj jim da čutiti, da so poslani in jih podpira. Prosijo, da bi prejeli kruh Besede in evharistije ter bratske vezi skupnosti. Prosijo, naj se njihovo prizadevanje prepozna za to, kar je delovanje Cerkve v moči evangelija in ne kot zasebna izbira. Nazadnje prosijo, naj skupnost spremlja tiste, ki jih je njihovo pričevanje pritegnilo k evangeliju. V misijonski sinodalni Cerkvi bodo skupnosti pod vodstvom svojih pastirjev lahko pošiljale in podpirale tiste, ki so jih poslale. Zato bodo zasnovane predvsem v službi poslanstva, ki ga verniki opravljajo v družbi, v družinskem in poklicnem življenju, ne da bi se osredotočale izključno na dejavnosti, ki potekajo znotraj njih in na njihove organizacijske potrebe.

60. V moči krsta imajo moški in ženske v Božjem ljudstvu enako dostojanstvo. Kljub temu se ženske še vedno soočajo z ovirami pri doseganju večjega priznanja svojih karizem poklicanosti in svojega mesta na različnih področjih življenja Cerkve, kar škodi služenju skupnemu poslanstvu. Sveto pismo priča o pomembni vlogi številnih žensk v zgodovini odrešenja. Neki ženski, Mariji iz Magdale, je bilo zaupano prvo oznanilo o vstajenju; na binkoštni dan je bila Marija, Božja Mati, navzoča v dvorani zadnje večerje skupaj s številnimi drugimi ženskami, ki so sledile Gospodu. Pomembno je, da navedeni svetopisemski odlomki najdejo ustrezno mesto v liturgičnih lekcionarijih. Nekateri ključni trenutki v zgodovini Cerkve potrjujejo bistven prispevek žensk, ki jih je vodil Duh. Ženske predstavljajo večino obiskovalcev cerkva in so pogosto prve priče vere v družinah. Dejavnost v življenju majhnih krščanskih skupnosti in župnij, vodijo šole, bolnišnice in zavetišča, vodijo pobude za spravo ter spodbujanje človekovega dostojanstva in družbene pravičnosti. Ženske prispevajo k teološkemu raziskovanju in so prisotne na odgovornih položajih v ustanovah, povezanih s Cerkvijo, v škofijskih kurijah in rimski kuriji. Ženske so tudi na nekaterih vodilnih položajih ali vodijo skupnosti. **To zasedanje poziva k polnemu uresničevanju vseh možnosti, ki jih glede vloge žensk že predvideva veljavna zakonodaja, zlasti tam, kjer še niso izkoriščene.** Nobenega razloga ni, da ženske ne bi prevzele vodilnih vlog v Cerkvi: kar prihaja od Svetega Duha, se ne da ustaviti. Odprto ostaja tudi vprašanje dostopa žensk do diakonske službe. V zvezi s tem je potrebno nadaljnje razločevanje. Zasedanje tudi poziva, naj se več pozornosti nameni jeziku in podobam, ki se uporabljajo pri pridiganju, poučevanju, katehezi in pripravi uradnih cerkvenih dokumentov, pri čemer naj se več prostora nameni prispevku svetnic, teologinj in mistikinj.

61. V krščanski skupnosti je treba posebno pozornost nameniti otrokom: ne le da jih je treba spremljati na poti odrasčanja, ampak lahko veliko dajo skupnosti vernikov. Ko apostoli med seboj razpravljajo, kdo je največji, Jezus v središče postavi otroka in ga predstavi kot merilo za vstop v kraljestvo (prim. Mr 9,33-37). Cerkev ne more biti sinodalna brez prispevka otrok, ki so nosilci misijskega potenciala, ki ga je treba ovrednotiti. Njihov glas je za skupnost nujen: prisluhniti mu moramo in se zavzeti, da mu bodo prisluhnili vsi v družbi, zlasti tisti, ki imajo politično in vzgojno odgovornost. Družba, ki otrok ne zna sprejeti in zanje poskrbeti, je bolna. Trpljenje, ki so ga mnogi otroci deležni zaradi vojne, revščine in zanemarjanja, zlorab in trgovine z njimi, je škandal, ki ga je treba pogumno prijaviti oblastem, potrebno pa je tudi prizadevanje za solidarnost.

62. Tudi mladi lahko prispevajo k sinodalni prenovi Cerkve. Posebej so občutljivi za vrednote bratstva in razdelitve, hkrati pa zavračajo paternalistično in avtoritarno držo. Včasih se njihov odnos do Cerkve kaže kot kritika, vendar ima pogosto pozitivno obliko osebne angažiranosti za gostoljubno skupnost, ki se zavzema za boj proti družbeni nepravčnosti in skrbi za skupni dom. **Prošnja »hoditi skupaj v vsakdanjem življenju«, ki so jo mladi leta 2018 izpostavili na sinodi, posvečeni njim, natančno ustreza obzorju sinodalne Cerkve.** Zato jim je treba zagotoviti skrbno in potrpežljivo spremstvo. Zlasti je treba sprejeti predlog o »izkušnji spremljanja z namenom razločevanja«, ki je nastal na podlagi njihovega prispevka in vključuje bratsko življenje, ki ga delijo z odraslimi vzgojitelji,

skupno apostolsko prizadevanje v službi najbolj potrebnim, ponudbo duhovnosti, zakoreninjene v molitvi in zakramentalnem življenju.

63. Pri spodbujanju soodgovornosti za poslanstvo vseh krščenih priznavamo apostolske sposobnosti ljudi s posebnimi potrebami, ki se čutijo poklicani in poslani kot dejavni nosilci evangelizacije. Spoštujemo njihov prispevek, ki izhaja iz njim lastnega neizmerne bogastva človečnosti. Prepoznavamo njihovo izkušnjo trpljenja, odrinjenosti, diskriminacije, ki jih včasih doživljajo celo znotraj krščanske skupnosti zaradi na paternalističen način živetege odnosa sočutja do sebe. Da bi jih spodbudili k soudeležbi v življenju in poslanstvu Cerkve, predlagamo ustanovitev cerkvene komisije za ljudi s posebnimi potrebami.

64. Med poklici, ki bogatijo Cerkev, izstopa poklic zakoncev. Drugi vatikanski koncil uči, da »imajo v svojem življenjskem stanu in svojem redu lasten dar milosti v Božjem ljudstvu.« Zakramentu zakonske zveze je dodeljeno posebno poslanstvo, ki hkrati zadeva življenje družine, izgradnjo Cerkve in zavzetost v družbi. Zlasti v zadnjih letih se vse bolj zavedamo, da so družine subjekti in ne le prejemniki družinske pastorale. Zato se morajo srečevati in povezovati tudi s pomočjo cerkvenih ustanov, namenjenih vzgoji otrok in mladih. Zasedanje ponovno izraža svojo bližino in podporo tistim, ki živijo v osamljenosti, izbrani zaradi zvestobe izročilu in cerkvenemu nauku o zakonu in spolni etiki, v katerih prepoznavajo vir življenja.

65. Skozi stoletja so se iz duhovnih darov razvile tudi različne oblike posvečenega življenja. Cerkev že od najzgodnejših časov priznava delovanje Duha v življenju tistih moških in žensk, ki so se odločili hoditi za Kristusom po poti evangelijskih svetov in so se posvetili služenju Bogu tako v kontemplativnem življenju kot tudi v različnih oblikah služenja. Posvečeno življenje je poklicano, da s svojim preroškim glasom izzove Cerkev in družbo. Redovne skupnosti so v svojih večstoletnih izkušnjah utelesile preizkušene oblike sinodalnega življenja in skupnostnega razločevanja ter se naučile usklajevati darove posameznikov in skupno poslanstvo. Redovi in ustanove, družbe apostolskega življenja, svetni instituti, pa tudi združevanj, gibanj in nove skupnosti lahko še posebej prispevajo k rasti sinodalnosti v Cerkvi. Številne skupnosti posvečenega življenja so danes laboratorij medkulturnosti, kar je preroško za Cerkev in svet. Hkrati sinodalnost vabi in včasih tudi izziva pastirje krajevnih cerkva ter odgovorne za posvečeno življenje in cerkvene skupnosti, da okrepijo odnose in tako oživijo izmenjavo darov v službi skupnega poslanstva.

66. Poslanstvo vključuje vse krščene. Prva naloga laikov in laikinj je, da z duhom evangelija prežemajo in preoblikujejo časne stvarnosti. Sinodalni proces, podprt s spodbudo papeža Frančiška, je spodbudil krajevne cerkve, naj ustvarjalno in pogumno odgovorijo na potrebe poslanstva ter med karizmami prepoznajo tiste, za katere je primerno, da jih oblikujejo kot službe, ter določijo ustrezna merila, orodja in postopke. Vseh karizem ni potrebno oblikovati kot službe, prav tako ni treba, da v njih služijo vsi krščeni, niti da so ustanovljene vse službe... V misijonski sinodalni Cerkvi je treba spodbujati več oblik laičkih služb. Razmisliti je treba tudi, na kakšen način podeljevati laičke službe v času, ko se ljudje vse lažje selijo iz enega kraja v drugega, ter določiti čas in obseg njihovega opravljanja...